

[Miljøministeren]

efterkomme det, skyldes det jo, at disse omkostninger ved undersøgelser kun pålægges, hvor det er overvejende sandsynligt, at der er en årsagssammenhæng mellem forurening af omgivelserne og virksomhedens emissioner. I de tilfælde – hvor det altså skal være overvejende sandsynligt – finder jeg, det er rigtigere, at man lader den formodede forurener betale de fornødne undersøgelser, i stedet for at vi skal igennem årelange tvister, som vi jo kender visse steder fra, om, hvem der i virkeligheden skal gå i gang med undersøgelsen, som er en forudsætning for, at der gøres noget ved det. Skulle man være udsat for et urimeligt myndighedskrav i den forbindelse, er det jo sådan, at domstolene stadig væk står til rådighed.

Til SF vil jeg sige om brugerbetaling i forbindelse med administration, at administrationen bag det hele jo er en del af omkostningerne for det offentlige for ekstraordinære ydelser eller særlig tunge ydelser. Alternativet er jo, at skattekruen skal drejes yderligere. Vi vil gerne, at det, at man trækker på det offentlige, også kommer til at afspejle sig deri, at man kommer til at betale for ydelserne. Om klagegebyrerne kan man naturligvis sige: Så slet dem totalt! Men dér har jeg valgt at opretholde muligheden, især fordi Folketinget kommer til suverænt at afgøre, hvornår muligheden bliver anvendt.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hvis vi altid kunne regne med, at der blev administreret sådan, som miljøministeren har givet udtryk for, tror jeg ikke, der ville være noget problem i § 71, som Kristeligt Folkeparti har stillet ændringsforslag til. Men jeg er bange for, at der vil blive administreret på en lidt hurtigere måde i en række tilfælde.

Der står i denne paragraf, at virksomheden kan blive tvunget til en meget omkostningskrævende undersøgelse for at dokumentere sin uskyld. Man taler om en virksomhed, »der kan give anledning til forurening«. Ministeren brugte udtrykket, at »det var overvejende sandsynligt«, at virksomheden havde givet anledning til den. Hvis ministeren havde skrevet det i loven, ville jeg også have været fuldt tilfreds. Men der står faktisk kun, at virksomheden »kan give anledning til forurening«, og det betyder i praksis, at hvis der er konstateret forurening i et eller andet område og der ligger en

virksomhed, som arbejder med det stof, der er fundet i nærheden af forureningsstedet, kan man konstatere, at virksomheden naturligvis kan have givet anledning til det, og så kan man altså med denne lov i hånden fra myndighedernes side pålægge virksomheden at bekoste en million på undersøgelser af hele området for at dokumentere virksomhedens uskyld. Og så vil man ikke engang give virksomheden en simpel ret til at få refunderet sine udgifter, når den har påvist, at den er totalt uskyldig. Jeg synes, det er for dårlig en retssikkerhed at give en virksomhed. For der står altså: »kan give anledning«. Der står ikke: »hvis det er overvejende sandsynligt«.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg burde nok i mit første indlæg være kommet med nogle korte betragtninger om aftalestrategien, som SF har været meget skeptisk over for i den nye miljøbeskyttelseslov. Når vi har valgt for nærværende at stille os tilfredse med de formuleringer, der er i lovforslaget og i betænkningen, er det, fordi vi mener, at vi hermed har fået en rimelig grundlæggende forståelse mellem alle de partier, der stemmer for dette, om, at aftalestrategien kun skal bruges på særlig udvalgte områder, hvor det ikke kommer til at kollidere med den demokratiske ret for borgerne til lokalt at kunne skærpe miljøkrav ud fra lokale miljøinteresser. Det har været det grundlæggende problem, vi har set i en aftalestrategi.

Må jeg sige vedrørende ministerens svar om brugerbetaling for klager, at jeg synes, ministerens forsvar for, at man skal have hjemmelen i loven, var svagt. Ministeren lagde vægt på, at Folketinget har den afgørende suverænitet. Hvis det virkelig er det, ministeren går efter, at Folketinget skal have den afgørende suverænitet med hensyn til, om der skal opkræves gebyrer for klager, hvorfor i alverden skal vi så give hjemmelen i denne lovgivning? Det er jo Folketinget, der i dag tager stilling. Og ministeren mener åbenbart ikke, ligesom jeg, at Folketinget skal give tilladelse til at indføre brugerbetaling for klager. Jamen hvorfor i alverden skal ministeren så have hjemmelen? Jeg kunne også godt have lyst til at spørge de andre partier, som åbenbart stemmer for det her med glæde – og stemmer imod SF's ændringsforslag – hvor-